

La frase del dia

“El 4 de maig Itàlia començarà a reobrir-se per regions”

Giuseppe Conte, PRIMER MINISTRE ITALIA

El conte

Guillem Frontera

El capell

El xèrif i els seus ajudants han sotmès a un setge atroç la casa de la Connie, de qui ara saben que amaga l'assassí fugitiu Johnny Ford. Ho saben perquè un dels ajudants del xèrif havia anat el dia abans a la casa sota un pretext trivial... i havia vist penjat en una estaca un capell d'home molt usat –i Connie, se sabia, vivia sola–. El capell indicava que la noia protegia l'assassí a ca seva, i per això el setge.

El xèrif va cridar ja per tercera vegada: –Johnny, surt amb els braços aixecats i no et dispararà ningú. Et portarem davant del jutge i t'hi podràs explicar tant com vulguis. Però no tenim tot el dia. Fa calor i ens agradaria a tots anar a refrescar-nos. Johnny, és la teva darrera oportunitat!

Les cigales electritzaven l'aire enformat i polsós. Des de la casa –per dir-ne així, d'una cabanya mig esbucada– va saltar, com una fletxa llançada a la calor, la veu de Connie:

–Xèrif, ja vaig dir al seu ajudant que en Johnny no és aquí i que fa més de dos anys que no sé res d'ell. Per favor, deixi'm sortir i ho podrà comprovar.

El xèrif dedicà uns quants segons a estudiar la proposta. No, va pensar, amb ella a dins, en Johnny té molta més pressió. I va cridar:

–No, Connie, si surts tu et dispararem. Tu l'has de convèncer perquè surti ell. Si no... Ara comptaré fins a deu. Si no ha sortit, no quedarà ni una mosca viva a la teva barraca!

Les cigales també devien sentir la tensió del moment, ara giscaven, enfollides, semblava que anunciaven la fi del món.

...Quatre, cinc, el xèrif... Na Connie, desesperada, amb les cordes vocals trencades pel crit i la por:

–Xèrif, si us plau, jo no he fet res i aquí no hi ha ningú! Per què no em deixa sortir amb els braços en alt i...!?

El xèrif:

–Ja saps què t'he dit, Connie, no em

“Tots els ajudants del xèrif apuntaven amb les seves armes a la barraca de na Connie

vulguis confondre! Set, vuit...

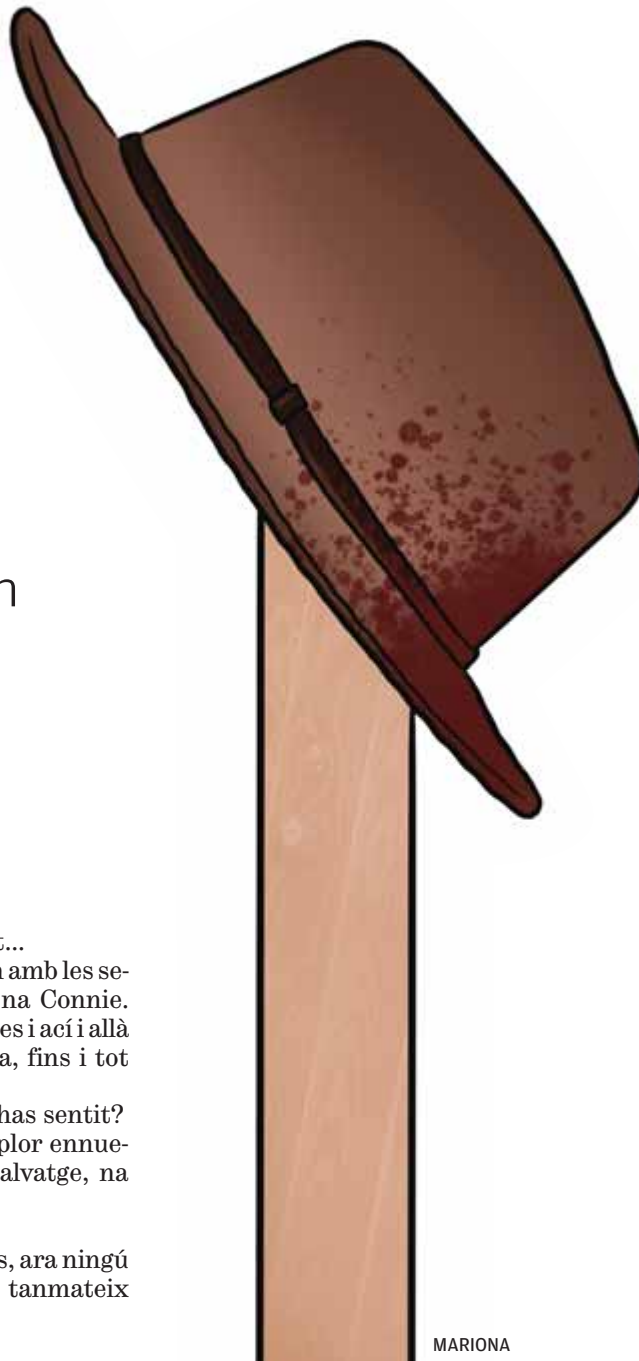
Tots els ajudants apuntaven amb les seves armes a la barraca de na Connie. Les armes estaven carregades i ací i allà hi havia munició de reserva, fins i tot dues granades...

–Nou..., nou... Johnny!, ho has sentit? De dintre, esclatant en un plor ennuegat per un crit de bèstia salvatge, na Connie:

–Nooooo!!

Un instant de silenci greixós, ara ningú no sentia les cigales, que tanmateix feien bronzir el seu gisc.

–I deu! Dispareu!!

MARIONA

Dos minuts haurien sobrat per resoldre la situació a satisfacció del xèrif, però aquest insistí a continuar disparant fins que acabaren la munició.

–I les granades, xèrif? –va preguntar l'ajudant.

No, no calia. Deixaren escolar devers un minut, ample com la mar, i després tots els assaltants caminaren cap als roïssos de la barraca. Dintre, un bassal de sang, la sang d'una Connie perforada per desenes de bales.

Ho revisaren tot, pam a pam. Res, ni l'ombra escàpola d'en Johnny.

–Però el farem sortir de l'amagatall, sigui on sigui, i el matarem com un conill –va dir el xèrif als seus, per exorcitzar la sensació de fracàs–. Anem, aquí ja no hi fem res.

Eren les seves darreres ordres. Ja des del portal, el xèrif va voler fer una darrera mirada a la seva obra de destrucció –amb una sensació de triomf, se sentia vibrar per dins el regust d'alguna cosa per a la qual no havia trobat nom–, i, quan donava per finalitzat l'últim repàs, va afinar el capell penjat a l'estaca, oh, hòstia, mira que l'he cercat pertot. Ja el donava per perdut, amb l'afecte que li tinc... Només quatre passes el separaven del capell, que, ara ho recordava, havia deixat a casa de la Connie el dia que havia anat a avisar-la, Connie, m'han arribat veus que en Johnny torna a ser per aquí... No cal que et digui que els teus ulls han d'estar al servei de la Justícia, i la Justícia soc jo, entesos?, i se n'havia tornat sense posar-se el capell, ja era sol post. Ara l'agafa, es lleva el nou que duia i el substitueix pel de l'estaca, més fet al seu cap, amb una pel·lícula de suor que s'aferra al front i que li transmet una agradable sensació de cosa familiar, d'assentament a la terra, de legitimitat transmesa des d'antic. Anaven a partir, però..., ah, sí, quedava una darrera cosa: Que algú s'encarregui d'enterrar la noia.

Sísif

Jordi Soler

